

Szeg és Kódor

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy hegy, úgy is nevezték, hogy Nagy-Hegy. Annak a gyomrában lakott a rettentő sárkány, Tűzhányó Kódor.

Nem volt valami okos teremtmény, de eszét borzalmas ereje pótolta. A környéken mindenki rettegett tőle, még a nevét is csak félve, suttogva merték kimondani.

Történt egyszer, hogy Kódor nagyon elunta magát a hegy gyomrában. Máskor örömét lelte a környékbeli népek sanyargatásában, de most ehhez sem volt kedve. Valami másra vágyott. Végül úgy döntött, elrepül az emberföldre,

hisz már rég nem járt arrafelé, elszórakozik az ottaniakkal, lángon sütögeti őket, tán egy-két lovagot vagy királyt is elropogtat. Felkerekedett hát, s irdatlan porfelleget kavarva nekiveselkedett a hosszú útnak.

A hegy tövében dús erdő kezdődött, ennek mélyén állt a manók városa, Lomblak. Az apró népség félve bújt meg, ahogy meghallották a sárkány szárnyzuhogását.

Jó ideig kuporogtak csendben odvaik mélyén, csak nagy sokára merészkedtek elő. Miután meggyőződtek róla, hogy elmúlt a veszély, folytatták vidám csivitelésüket, mert a manók igen

cserfes lények voltak. Naphosszat mindenféle haszontalan dolgokról locsogtak, néha még alvás közben is karattyoltak.

Élt köztük egy fiatal manó, akit Szegnek hívtak. Ő más volt, mint a többiek, nem kedvelte a felesleges beszédet, s bosszankodva hallgatta társai fecsegését. Inkább bezárkózott az odújába, ahol különös gépek tervezgetésén törte a fejét. Az asztalán hegyekben álltak a rajzok. Az egyik jókora fújtatót ábrázolt, a másikon tölcserforma szerkezet látszott, s még sok más efféle. Szeg könnyebbé akarta tenni a többi manó életét, de azokat csak a pletykálkodás érdekelte. A zárt ajtón és csukott ablakon át is behallatszott a sok locsogás, s szegény Szeg nem tudott odafigyelni a dolgára. Így a találmányok közül egy sem készült el.

Egy napon Szeget annyira feldühítette a többi manó, hogy úgy döntött, elhagyja Lomblakot. Be akarta fejezni a találmányait, de a szörnyű zajban képtelen volt dolgozni. Kordélyra pakolta a félkész szerkezeteket, de túl nehéz volt, hogy messzire húzza. Jó ideig tanakodott, vajon hová bújhatna a közelben, ahová a többi manó nem követi. Ekkor jutott eszébe Kódor, a sárkány, aki már régóta

nem jött haza. Úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha beköltözik a sárkány barlangjába. Ott nem zavarják a kíváncsiskodók, a locsogók, a pletykálkodók.

Amíg a többi manó álmában motyogott, Szeg felvonszolta a kordélyt a nagy üreg szájához. Fáklyával a kezében óvatosan belesett. A barlang üresen tátongott. Lassan bemerészkedett, körbejárta a tágas kőcsarnokot, és elégedetten csapta össze apró kezeit.

Rögtön nekilátott a munkának. Lepakolta a kordélyról a félkész találmányokat. Először a fújtatót bütykölte meg, azt a tűzmanóknak szánta, akik Lomblakot fűtötték, és a messze földön híres manóacélt kovácsolták. Azután a nagy, tölcser alakú kürtöt kezdte kalapálni.

Időközben felkelt a nap, és a manók felfedezték Szeg eltűnését. A Nagy-Hegy mélyéről szörnyű kalapálás hallatszott. Hosszan tanakodtak, mitévők legyenek. Vajon a sárkány tért vissza? Végül kiválasztottak egy fürge manót, Bodrikot, ő legalább el tud szaladni a fenevad elől.

Bodrik felkapaszkodott a hegyre, és a barlang szájánál hallgatózott. Odabentről szüntelen dübörgés hallatszott, mintha a sárkány körmével a

sziklafalat kocogtatná. Bodrik félszegen bekiáltott a barlangba.

– Héhahó-hahó!

A kopácsolás abbamaradt. Szeg mérgesen toppantott, hogy máris felfedezték remek búvóhelyét.

– Héhahó-hahó, Ő sárkány urasága tért tán haza? – kérdezte Bodrik.

Szegnek remek ötlete támadt. A tölcsér szájához ugrott, és belekiabált.

– Ki kérdezi? Tán csak nem a reggeli jött házhoz? Manóhús, micsoda finom csemege... – a tölcsér sokszorosára erősítette Szeg hangját, s még morgott is hozzá, hogy ijesztőbb legyen az előadás.

Bodrik úgy szaladt el, mint akit puskából lőttek ki. Elmesélte a többi manónak, hogy Kódor hazatért. Attól fogva senki nem merészkedett a Nagy-Hegy közelébe.

Egy reggel Szeg arra ébredt, hogy valaki mozgolódik a barlang előtt. Megint a jól bevált trükkhöz folyamodott, belekiabált a tölcsérbe.

– Ki van odakint, tán csak nem a reggeli jött házhoz? – mennydörögte.

– Ki van odabent? – érkezett a meglepett hangú kérdés.

Szegény Szeg, most került csak igazán bajba! A barlang előtt az igazi Kódor toporgott. A sárkány épp akkor érkezett vissza a portyázásról, s meglehetősen cudar kedvében volt, mert találkozott egy lovaggal, aki bátran szembeszállt vele, és megvágta az egyik ujját.

– Én, öh... Kódor vagyok, a sárkány, te tudatlan! És te ki vagy? – harsogta Szeg a tölcsérbe.

A sárkány bután pislogott maga elé.

– Én vagyok Kódor – dörmögte.

– Én vagyok Kódor – vágta rá Szeg.

– Ha kint vagyok, nem lehetek bent is. Ha pedig mégis bent vagyok, akkor ki vagyok én itt kint?

– Egy mamlasz vagy, aki nagyon eltévedt.

Hordd el magad! – Szeg belemelegedett a sárkány szerepébe.

– Nono! Gyere csak ki onnan, mutasd magad, hadd lássam, hogy te vagyok, vagy nem te vagyok!

– Nem megyek én!

– Gyere ki! Verekedjünk meg, hogy melyikünk vagyok én!

– Minek verekednék veled, te szélhámos! Hordd el magad!

– Nem jössz ki? Akkor bemegyek én!

– Meg ne próbáld, mert lángot fújok rád!

– Adok én neked lángot, te, aki én vagyok, de nem én vagyok! – azzal Kódor felfújta a pofazacskóját, és jókora tüzet okádott a barlangba.

Szeg se volt rest, odaugrott a fújtatóhoz, és teljes erővel összenyomta a harmonikaszerű szerszámot. A fújtatóból süvítve préselődött ki a levegő, de olyan erővel, hogy visszafújta a sárkány lángját, egyenesen gazdája nyakába. Kódor jajgatva szökkent a levegőbe.

– Tényleg te vagyok én, ilyen tüzet csak én tudok okádni! – rikoltotta a sárkány, majd füstölő pofával elrepült, s azóta se látta senki a Nagy-Hegy környékén.

Mi lett vele? Tán keresett magának másik barlangot, vagy a lovag talált rá, s ezúttal már nem hibázta el a sárkány nyakát. Ki tudja? Egy biztos, Szeg még jó sok hasznos szerkezetet talált fel a manólakta sárkánybarlangban.

HUM ATTILA